

tige fik ingen Ret efter det foreliggende Forslag, og det er blevet gentaget i Dag af det ærede Medlem fra Ringsted (Lauridsen), som jo i det hele har givet os ligesom en mindre Udgave af, hvad der blev sagt os af det ærede Medlem fra Rjøge. Naar det ærede Medlem fra Rjøge sagde, at de fattige saa ikke Spor af Ret, saa siger det ærede Medlem fra Ringsted, at de fattige saa ikke Stønk af Ret osv. Det er derfor overflødig at bemærke noget til det ærede Medlem fra Ringsted. Men jeg forstaar ikke, hvorledes de nævnte ærede Medlemmer opfatte Ordet „Ret“. Er det kun „Ret“, naar man kan kræve et bestemt Beløb, en bestemt Pengesum? Kan man kun i dette Tilfælde tale om Ret? Kan man ikke tale om Ret, fordi det, man forlanger, ikke er nøjagtig bestemt, men der kræves en nærmere Bestemmelse? Hvis det er Tilfældet, hvis der kun kan være Tale om „Ret“, naar man har et bestemt Beløb at fordrø, maa man jo sige, at selve Grundlovens § 84 ikke hjemler nogen som helst Ret, thi den taler kun om, at man kan kræve den fornødne Hjælp af det offentlige, men der er ingen nærmere Bestemmelse om, hvad dette er; det skal bestemmes af vedkommende Myndigheder. Men dog har man altid ment, at det var en stor og betydningsfuld Ret, som § 84 gav fattige Mennesker her i Landet. Tilsvarende kan man ikke, naar der i Lovgivningen tales om, at Hustruen har Ret til Underhold af Manden, og at Børnene have Ret til Underhold af Forældrene, paa Forhaand sige, at de skulle have det og det. De skulle have det fornødne, og hvad dette er, bestemmes senere enten af Domstolene eller af Dorigheden. Men jeg maa dog mene, at der alligevel med fuld Høje kan tales om en Ret for de vedkommende og om en meget vigtig og betydningsfuld Ret. Ja, vil man sige, men der skal skønnes, Kommunalbestyrelsen skal efter det foreliggende Forslag skønne over, hvor meget den vedkommende trængende skal have. Skulde imidlertid dette ophæve Begrebet Ret for disse Folk, ser jeg ikke bedre, end at det ogsaa maa gaa Folk meget ilde efter det ærede Medlems eget Alderdomsforsørgelsesforslag. Der staar ved Døren Indenrigsministeren. Det er ham, som skal lukke Døren op, idet det er ham, der i sidste Instans afgør, om nogen er ubemidlet, og

det Skøn, Indenrigsministeren skal afgive, er langt mere suverænt, langt mere frit og ubundet end det Skøn, som Sogneraadene kunne udøve lige overfor Spørgsmaalet om, hvem der er trængende, og hvad de skulle have. Jeg tror, at Lovgivningens Regler ere ret praktiske og ikke saa lidt bindende lige overfor Sogneraadene; men den ærede Minister saar efter det ærede Medlems Forslag et fuldstændig frit og ubundet Skøn over dem, der skulle indlades i denne mageløse Klasse, som desværre ikke har sit Domicil her, men i Fantasiens Verden. Og det er jo ikke nok hermed. Den højtærede Minister staar tillige ved den anden Side af Bygningen og afgør, hvornaar nogen skal jages ud. Han afgør, naar den vedkommende ophører at være ubemidlet. Naar han har afgivet sinkendelse derom, er den vedkommende retningsløs, saa maa han forsvinde; han faar ikke mere Hjælp af Klassen. Efter det ærede Medlems Forslag er den Ret, han vil give de 78,000 ubemidlede, to Gange betinget. Den er betinget først og betinget sidst af et ministerielt Skøn, og alligevel paastaar han, at det er en mageløs Ret, han vil give disse Mennesker. Hvorledes kan han saa sige, at den Ret, som efter det foreliggende Forslag gives trængende til at faa det fornødne Underhold af det offentlige, ikke er en Ret, fordi Sogneraadene her skulle øve et vist Skøn, et Skøn, som, jeg maa gentage det, ikke er nær saa ubundet som Ministerens i Henhold til det ærede Medlems omtvungne Forslag? Man kan ganske vist stille Tingene saaledes op, som det ærede Medlem gør, men man kan kun ikke argumentere paa den Maade, at man siger, at det, som her foreligger, er ingen Ret, men det andet er en stor Ret. Man har endvidere paastaet, at de fattige efter det foreliggende Forslag blive stillede ganske paa samme Maade som tidligere, naar blot undtages, at Understøttelsen ikke skal betragtes som Fattighjælp, hvilket, som vi høre, ikke betyder stort, idet Herredsfogden vil kende for Ret, at de ikke maa komme paa Valglisten — heldigvis er det nu ikke Herredsfogderne, der skulle lave Valglisten, saa at i Praxis vilde det, selv om der var Herredsfogder, der vilde følge det ærede Medlems Opfattelse, ikke komme til at gaa saa